

संपादकीय...

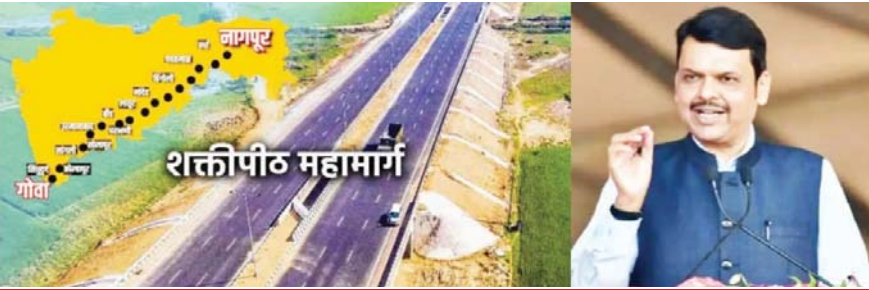
संपादक
दिपक मोरेश्वर नाईक

क्षेपणास्त्रे म्यान... चिंता कायम

दोन्ही बाजूंनी होणारा क्षेपणास्त्रांचा वर्षाव आणि त्यात अमेरिकेसारख्या महासत्तेच्या सक्रिय सहभागाने इराण-इस्त्रायल युद्धाचा भडका वाढण्याची चिंता व्यक्त होऊ लागली असतानाच अचानक युद्धविरामाची घोषणा झाल्याने साऱ्या जगाने सुटकेचा निःश्वास टाकला आहे. भारत आणि पाकिस्तान यांच्यातील संघर्षात मध्यस्थीचा दावा करणारे अमेरिकेचे अध्यक्ष आणि स्वयंघोषित शांतिदूत डोनाल्ड ट्रम्प यांनी या युद्धात प्रथम उडी घेतली आणि नंतर इराणच्या प्रत्युत्तरानंतर ते थांबविल्याची घोषणाही केली. युद्धविरामाच्या त्यांच्या घोषणेनंतरही हल्ले सुरूच राहिले; त्यावर त्यांनी इराण व इस्त्रायल यांच्या नावाने आगपाखंडही केली. या संघर्षात सध्या तरी शांतता निर्माण झाल्याचे दिसत असले, तरी या बारा दिवसांच्या लढाईतून कोणी काय साध्य केले, हे स्पष्ट झालेले नाही. त्यामुळेच ही अनिर्णित अवस्था किती काळ टिकणार, याबाबत साशंकता आहे. दोन्ही बाजूंनी क्षेपणास्त्रांचा मारा थांबला असला, तरी त्यांचा वर्षाव पुन्हा सुरू होण्याची चिंता कायम आहे. गाझा पट्टीमध्ये इस्त्रायलचे हल्ले सुरू असतानाच हेजबुल्लाह आणि हुती बंडखोर यांच्याकडून होत असलेल्या प्रतिहल्ल्यांना इराणचे पाठबळ असल्याचे दिसून आल्याने इराण व इस्त्रायलच्या संबंधांमधील कडवटपणा दिवसेंदिवस वाढत होता. त्यात काही दिवसांपूर्वी इराणच्या युरेनियम संवर्धन कार्यक्रमांमुळे आंतरराष्ट्रीय कराराचे उल्लंघन होत असल्याचा आंतरराष्ट्रीय अणुऊर्जा संघटनेचा अहवाल समोर आला. लागेल दुसऱ्या दिवशी इस्त्रायलने ‘ऑपरेशन रायझिंग लायन’ द्वारे इराणमधील अणुसंशोधन केंद्रे आणि लष्करी तळांवर हल्ले सुरू केले. त्यामध्ये इराणच्या काही वरिष्ठ लष्करी अधिकाऱ्यांना लक्ष्य करण्यात आले. इराणनेही तेल अवीसह इस्त्रायलमधील अन्य शहरांवर क्षेपणास्त्रे डागून त्याला प्रत्युत्तर दिले. याच काळात ट्रम्प हे ‘जी ७’ गटाची बैठक सोडून तातडीने मायदेशी रवाना झाले, तेव्हापासून अमेरिका काय करणार, याकडे साऱ्या जगाचे लक्ष होते. चार दिवसांपूर्वी अमेरिकाही या संघर्षात उतरली आणि इराणच्या तीन अणुसंशोधन केंद्रांवर जोरदार हल्ले चढविण्यात आले. प्रत्युत्तरादाखल इराणने कतारमधील अमेरिकेच्या लष्करी तळाला लक्ष्य केले. अमेरिकेच्या युद्धप्रवेशाने या युद्धाची व्याप्ती किती वाढणार आणि तिसरे महायुद्ध सुरू होणार का, अशा चर्चा जगभरात सुरू झाल्या. मात्र, इराणला नेस्तनाबूत करण्याची भाषा बोलणारे ट्रम्प इराणने केलेले प्रतिहल्ले पाहून शांतिदूताच्या भूमिकेत शिरले आणि इराण-इस्त्रायलमध्ये युद्धबंदीची घोषणा केली. ती प्रथम इराणने धुव्कावली आणि इस्त्रायलवर हल्ले चढविले; मग इस्त्रायलनेही प्रत्युत्तर दिले. आपल्या घोषणेकडे इस्त्रायल सोयीस्कर दुर्लक्ष करीत असल्याचे पाहून ‘शांतिदूत’ ट्रम्प असतापले. त्यांनी तीव्र नाराजी व्यक्त केली. अखेर युद्धविराम झाल्यानंतर दोन्ही आघाड्यांवर शांतता असली, तरी या शस्त्रसंधीमागील कारणे आणि या देशांनी काय साध्य केले, हे पाहणे महत्वाचे ठरणार आहे. अण्वस्त्रे बनविण्याची इराणची क्षमता नष्ट केल्याचा दावा अमेरिका आणि इस्त्रायल यांनी केला असला, तरी याबाबत उलटसुलट दावे करण्यात येत आहेत. अर्थात, या घटनाक्रमामुळे इराणच्या अण्वस्त्र कार्यक्रमाला काही काळापुरती तरी खोळ बसली, ही वस्तुस्थिती नाकारता येणार नाही. दुसरीकडे इराणच्या संसदेने प्रत्युत्तरादाखल होमुझची सामुद्रधुनी बंद करण्याचा निर्णय घेतल्यामुळे जागतिक पुरवठा साखळी विस्कळित होण्याची चिंता साऱ्या जगाला सतावत होती. तेलपुरवठ्याची कोंडी झाल्यास जगभरात तेलाच्या किमती भडकण्याचा धोका होता. दुसरीकडे रशियाने इराणला पाठिंबा देऊन मदतीची तयारीही दर्शवली होती, तसेच गेल्या काही काळातील चीन व इराण यांच्यातील वाढती जवळीक पाहता चीनची भूमिकाही कळवीच ठरण्याची शक्यता होती. आपला सर्वात मोठा तेल पुरवठादार, व्यापारातील मोठा भागीदार आणि आंतरखंडीय रेल्वे प्रकल्पातील सहकारी असलेल्या इराणसाठी धावून येणे चीनच्या उद्दिष्टांशी सुसंगत होते. अशी अनेक धोके प्रसवणारी अस्थिरता कोणालाच परवडणारी नाही. ट्रम्प यांच्या आक्रमक भूमिकेबाबत अमेरिकेत आणि बॅंजामिन नेतान्याहू यांच्या युद्धखोर भूमिकेबाबत इस्त्रायली नागरिकांमध्येही विरोधाचा सूर उमटतो आहे. त्या पार्श्वभूमीवर ‘इराणची अण्वस्त्रे बनविण्याची क्षमता नष्ट करण्याचे उद्दिष्ट साध्य केले,’ असा दावा करून इस्त्रायल; तर ‘इस्त्रायल आणि अमेरिकेलाही चोख प्रत्युत्तर दिले,’ असा दावा करून इराण युद्धविरामापर्यंत आलेले दिसतात. जो धोका वारंवार आंतरराष्ट्रीय व्यापारीठावर मांडून दोन देशांनी इराणशी युद्ध केले, त्या इराणचा अणुकार्यक्रम तात्पुरता खंडित होणार, की इराण अधिक वेगाने अण्वस्त्रसज्जतेकडे वाटचाल करणार, हा मोठा प्रश्न आहे. त्याबरोबरच युद्धपश्चात कोणती नवी भू-राजकीय समीकरणे उदयाला येणार, यावर येथील शांतता किती काळ टिकेल, हे अवलंबून आहे.

संपादकीय/लेख

शक्तिपीठला अर्थशक्ती, पण शेतकऱ्यांच्या विरोधाचे काय?

शक्तिपीठ महामार्ग हा मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस यांचा ड्रीम प्रोजेक्ट मानला जातो. मात्र, या महामार्गाची घोषणा झाल्यापासून शक्तिपीठ महामार्ग वादाच्या केंद्रस्थानी राहिलाय. भूसंपादनाच्या मुद्यावरून ग्रामुख्याने पश्चिम महाराष्ट्र, मराठवाड्यातील शेतकऱ्यांचा शक्तिपीठला तीव्र विरोध आहे. महामार्गासाठी निधीच्या तरतुदीचा प्रस्ताव समोर येताय मंत्रिमंडळ बैठकीतही त्याचे पडसाद उमटले. शिवाय शेतकऱ्यांनी याप्ररनी पुन्हा एल्यार पुकारलाय. शक्तिपीठला दिलेल्या अर्थशक्तीतून कुठल्याही प्रकारे हा महत्त्वाकांक्षी प्रकल्प पूर्णत्वास न्यायचा, असा निर्धार यातून दिसतोय. पण त्याआधी शेतकऱ्यांचा विरोध शमवण्याचं मोठं आव्हान मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीसामुंद असेल.

व परळी वैजनाथ, महाराष्ट्राचे आराध्य पंढरपूर येथील श्री विठ्ठल रुक्मिणी मंदिर, यासह परंरजा-लाड, अवकलकोट, गाणगापूर, नरसोबाची वाडी, औदुंबर ही दत्तगुरूंची धार्मिक स्थळे जोडणं ही प्रमुख संकल्पना यामार्ग आहे. या महामार्गामुळं नागपूर ते गोवा हे १८ तासांच्या प्रवासाचं अंतर ८ तासांवर येईल, असंही म्हटलं जात आहे. परंतु तब्बल ८६ हजार कोटी रुपयांच्या या प्रकल्पासाठी ८४०० हेक्टर जमिनीच्या भूसंपादनाची गरज आहे. यातील ८१०० हेक्टर म्हणजेच ९५ टक्क्यांहून अधिक जमीन शेतकऱ्यांकडून संपादित करायची आहे. हेच सरकारपुढील मुख्य आव्हान आहे.

पहिल्या महायुती सरकारच्या काळात जमीन अधिग्रहणासाठी अधिसूचना जारी करण्यात आली होती. ज्या शेतकऱ्यांची जमीन संपादित केली जाणार आहे, त्यांना सरकारने नोटिसा पाठवल्या होत्या. पश्चिम महाराष्ट्र, मराठवाड्यातील असंख्य शेतकरी आधीच जमिनीच्या छोट्याशा तुकड्यांवर गुजराण करत आहेत. बहुतांश शेतकऱ्यांकडे उपजीविकेसाठी पैसे कमवण्याचं इतर कुठलंही साधन नाही.

भूसंपादनाच्या प्रक्रियेनंतर ते केवळ भूमिहीनच होणार नाहीत, तर त्यांचं जगणंही कठीण होऊन जाईल. काही शेतकऱ्यांच्या मते, राज्य सरकार देऊ करत असलेला मोबदला अत्यंत तुटपुंजा आहे. तर काही शेतकरी कितीही मोबदला दिला तरी, त्यांची जमीन देण्यास तयार नाहीत. कारण जमीन हातची गेल्यास शेती करायला आणि

जिल्ह्यातील तब्बल ५९ गावे शक्तिपीठ महामार्गात बाधित होणार आहेत. यामध्ये सर्वाधिक भूरगड तालुक्यातील २१ गावांचा समावेश आहे. त्या खालोखाल कागल तालुक्यातील १३

शेतकऱ्यांच्या विरोधानंतरही मागच्या विधानसभा निवडणुकीत कसाबसा विजय मिळाला. परंतु शक्तिपीठवरून शेतकऱ्यांचा विरोध न मावळल्यास राजकीयदृष्ट्या अडचणीचं ठरेल, असं मत मंत्री हसन मुश्रीफ आणि प्रकाश आंबटकर दोघांनी मंत्रिमंडळ बैठकीत मांडलं. लवकरच स्थानिक स्वराज्य संस्थांच्या निवडणुका होऊ घातल्या आहेत. अशा वेळी शेतकरी-मतदारांना दुखापत धोक्याचं ठरू शकेल याची सरकारलाही जाणीव आहे.

त्यामुळेच पवनापासून ते कोल्हापूरपर्यंतच्या महामार्गाला मंत्रिमंडळ बैठकीत हिरवा कंदील मिळालेला असला तरी, कोल्हापूर ते पन्नादेवीदरम्यानच्या मार्गावर अजूनही प्रश्नाचिन्ह कायम असल्याचं समजतं. कोल्हापुरातील रद्द केलेली भूसंपादनाची अधिसूचना पुन्हा काढण्याआधी स्थानिक शेतकऱ्यांसोबत चर्चा करून तोडगा काढणं व तोपर्यंत वर्धा ते सांगलीपर्यंत भूसंपादन पूर्ण करण्यावर राज्य सरकार भर देण्याची शक्यता आहे.

कोल्हापुरातील शेतकरी नेते राजू शेठ्डी यांनी सरकारचे प्रतिनिधी जमीन मोजणीसाठी आल्यास हातात गोफण आणि दगड घेऊन तयार राहण्यास शेतकऱ्यांना सांगितलं आहे. तर, कोल्हापूर, सांगली, धारशिव आदी जिल्ह्यातील काँग्रेस नेतेही शक्तिपीठला विरोध करत शेतकऱ्यांच्या बाजूनं रस्त्यावर उतरण्याची तयारी करत आहेत. कोणताही सरकारी अधिकारी जमिनीचे सर्वेक्षण करण्यासाठी आल्यास आमही त्याला सोडणार नाही, अशी आक्रमक भूमिका काही शेतकऱ्यांनी घेतलीय.

याआधी शेतकऱ्यांचा विरोध मावळ्या म्हणून केवळ शक्तिपीठला समर्थन देणाऱ्या आमदारांना पुढं करण्याचा फार्मुला राज्य सरकार अलंबत होतं. पण हा महामार्ग खरोखरच पूर्णत्वास न्यायचा असेल तर शेतकऱ्यांचं समाधान करण्याचं आव्हान सरकारला पेलवं लागेल. शक्तिपीठला अर्थशक्ती मिळाली खरी, परंतु जनशक्ती अर्थात शेतकऱ्यांच्या पाठिंबा मिळाल्याशिवाय यातून तोडगा निघणार नाही हे स्पष्ट आहे.

माध्यमात एकाच वेळी दोन बातम्या आल्या. पहिली, वारे गुरुजींची जिल्हा परिषद शाळा जगातील १० शाळांत निवडली गेली. या शाळेचा पट चार वर्षांत तीनवरून १२० झाला आणि दुसरी, पटसंख्या खूप कमी झाली म्हणून बुलढाणा जिल्हा परिषदेचे मुख्य कार्यकारी अधिकारी यांनी ३५ शाळांतील शिक्षक निर्वासित केले. पटसंख्या घसरण्याची जबाबदारी शिक्षकांवर निश्चित केली. पटसंख्येबाबत शिक्षकांना जबाबदार धरणे योग्य आहे का? नसेल तर पटसंख्या कमी होण्यास कोणाला जबाबदार धरायचे?

शिक्षक पूर्ण जबाबदार किंवा शिक्षक अजिबात जबाबदार नाहीत, हे दोन्हीही दृष्टिकोन टोकाचे आहेत. शिक्षकांची जबाबदारी नक्कीच आहे. बुलढाण्यात सागवान गावात पहिली ते सातवीपर्यंत ७७ विद्यार्थी शाळेत होते, आज चार उरलेत. याबाबत शिक्षकांना जबाबदार धर्याचेच लागेल. तुलना चुकीची वाटेल, पण एखाद्या कंपनीत सेल कमी झाला तर विक्री करणाऱ्या विभागाला जाब विचारतात. त्याप्रमाणे शिक्षकांची जबाबदारी वजा करून या विषयाची चर्चा होऊ शकत नाही. सागवान गावात मी फोन करून माहिती घेतली तेव्हा शिक्षकांविषयी गावात तीव्र नाराजी दिसली. असायत दर्जा, शिक्षकांतील वादविवाद, सत्ता मोबाइलचा वापर ही कारणे सांगितली गेली. इथे इंग्रजी शाळा हा मुद्दा नाही, तर शिक्षकांमुळे विद्यार्थी दुसऱ्या मराठी माध्यमिक शाळेत गेले. अनेकदा अशा शाळेतील ज्येष्ठ शिक्षक पट कमी झाला तर आपली नोकरी जाणार नाही, अशा बेफिकिरीत असतात. त्यामुळे शिक्षकांना पट कमी होण्याबद्दल विचारणा करणे योग्य आहे. हे शिक्षक गावात राहत नसल्याने गावाशी नाते राहिले नाही, हे सर्वात महत्त्वाचे कारण आहे.

मात्र, पटसंख्या कमी होण्यासाठी केवळ शिक्षकांनाच जबाबदार धरणे योग्य ठरणार नाही. शिक्षणविषयक धोरणे, प्रशासन याचाही परिणाम होत असतो. महाराष्ट्रात सरकारी शाळांना स्पर्धा नको म्हणून अनुदानित खासगी मराठी शाळांना परवानगी दिली नाही, मात्र विनाअनुदानित इंग्रजी शाळांना मोठ्या संख्येने अनुदान दिली गेली. याचा परिणाम म्हणून आज मुंबईपासून खेड्यापर्यंत इंग्रजी शाळा

पटसंख्या घटली... जबाबदार कोण?

शिक्षकभरती नाही. त्यांचा शाळाबाह्य कामांत जाणारा वेळ कमी होत नाही. शिक्षण विभागात धष्टाचार वाढल्याने नैतिक शक्त संपला आहे. पूर्ण संख्येने अधिकारी नेमून प्रभावी शाळेभेटी झाल्या तरच पटसंख्या वाढेल. शिक्षकांची जबाबदारी मान्य केली तरी सरकार आवश्यक गोष्टी करत नाही. याचे काय करायचे? सरकारवर काय कारवाई करायची

निघाल्या.आज राज्यात १२,६७० खासगी इंग्रजी शाळा आहेत. मुंबई आणि मोठ्या शहरात पालकांना मराठी शाळेत मुले टाकावी वाटली तरी आजूबाजूला मराठी शाळाच नाहीत, असे चित्र आहे. खासगी अनुदानित प्राथमिक शाळा सुरू करायला प्रोत्साहन दिले असते तर मराठीतून शिक्षणारा पट वाढला असता व सरकारी शाळा व खासगी मराठी शाळांमध्येच स्पर्धा निर्माण होऊन उपक्रमांची देवघेव झाली असती.

एकीकडे सरकारी शाळांचे पट घसरत असताना ‘नामवंत शाळा’ ही योजना आणली आहे. आदिवासी भागातील विद्यार्थ्यांना इंग्रजी शाळेत प्रवेश घेण्यासाठी सरकार प्रत्येक विद्यार्थ्याची ७० हजार रु. फी भरते आहे. आज राज्यातील ४३ हजार ७७६ विद्यार्थी जिल्हा परिषद मराठी शाळा सोडून इंग्रजी शाळेत गेले आहेत आणि ह्यानामवंत शाळेहून्या व्याख्येत मराठी शाळा नाहीत. सरकार जर आपल्याच मराठी शाळेला नामवंत म्हणणार नसेल आणि इंग्रजी शाळांना अशी आर्थिक मदत करणार असेल तर मराठी शाळांचे पट वाढणार कसे? धनगर विद्यार्थ्यांसाठीही नामवंत योजना मुख्यमंत्र्यांनी जाहीर केली, म्हणजे आणखी विद्यार्थी कमी होतील. खरे तर ही रक्कम इंग्रजी शाळांना देण्यापेक्षा आदिवासी आश्रमशाळा व इतर जातींचे विद्यार्थी एकत्र शिकतील. जिल्हा परिषद शाळा सातवीपर्यंत व माध्यमिक शाळाही पाचवीपासून, अशा ठिकाणीही एकच शाळा गरजेची आहे.

शिक्षण हक्क कायद्यात खासगी शाळेत २५ टक्के टक्के प्रवेशाच्या तरतुदीने सरकारी शाळांचे पट २५ टक्के कमी झाले. या तरतुदीत मराठी खासगी शाळेतच फक्त प्रवेश घेता येईल, अशी तरतूद केली तर सरकारी व खासगी, जी शाळा दजेदर असेल तिथेच २५ टक्के पालक मुलांचा

प्रवेश घेतील. विरोध खासगी शाळांना नाहीच, पण त्या ‘मराठी खासगी शाळा’ असाव्यात इतकाच मुद्दा आहे. धोरणात्मक चुकीच्या बार्बीमुळेही पटसंख्या कमी होते. आदिवासी विभागाच्या शासकीय ४९७ व खासगी ५५६ आश्रमशाळा आहेत. त्यात ४ लाख ५२ हजार विद्यार्थी आहेत, तर सामाजिक न्याय विभागाच्या ९७७ आश्रमशाळा आहेत, त्यात एक लाख १७ हजार विद्यार्थी आहेत. आदिवासी भागात विरळ लोकसंख्या आणि आश्रमशाळा ही पहिलीपासून आणि जिल्हा परिषद शाळाही पहिलीपासून. त्यामुळे दोन्हीकडेही विद्यार्थी मिळत नाहीत. म्हणून धोरणात्मक निर्णय करून पहिली ते चौथीचे विद्यार्थी पालकांजवळ राहून गावाच्या जिल्हा परिषदेत शिकतील, अशी भूमिका असावी. त्याबद्दल्यात पालकांना विशिष्ट रक्कम देण्यात यावी. अनाथ विद्यार्थ्यांसाठी एखाद्या आश्रमशाळेत पहिलीपासून सुविधा असावी. यातून जिल्हा परिषद शाळांचा आदिवासी भागात पट वाढेल व सरकारला एकाच सुविधेवर दोन ठिकाणी खर्च करावा लागणार नाही. गावात माध्यमिक शाळा असताना पुन्हा आश्रमशाळेत शिक्षण देण्यापेक्षा आदिवासी विभागाने फक्त वसतिगृहे चालवावीत. गावातील माध्यमिक शाळांमध्ये विद्यार्थी शिकतील. त्यातून दोन्हीकडे खर्चही कट्या लागणार नाही व मराठी शाळांचे पट वाढतील. महत्त्वाचे म्हणजे, आदिवासी व इतर जातींचे विद्यार्थी एकत्र शिकतील. जिल्हा परिषद शाळा सातवीपर्यंत व माध्यमिक शाळाही पाचवीपासून, अशा ठिकाणीही एकच शाळा गरजेची आहे.

एकीकडे जिल्हा परिषद शाळांकडून आपण गुणवत्तेची अपेक्षा करताना

महाराष्ट्रात कोणत्याही जिल्ह्यात आज निम्यापेक्षा जास्त ठिकाणी गटशिक्षणाधिकारी नाहीत आणि केंद्रप्रमुख पदांची शिक्षकांतून बढती होत नसल्याने बहुसंख्य पदे रिक्त आहेत. बुलढाणा जिल्ह्यात १३ पैकी चार गटशिक्षणाधिकारी, ४५ पैकी २० विस्ताराधिकारी आणि १३० पैकी ४० केंद्रप्रमुख नेमलेले आहेत. न्यायालयीन तंटा असला तरी न्यायालयाला गांभीर्य पटवून वेगाने निकालात काढणे शक्य आहे. शिक्षकभरती नाही. वर्ण रिकामे पडतात. शिक्षकांचा कागदी आणि ऑनलाइन कामात जाणारा वेळ कमी होत नाही. शिक्षण विभागात भ्रष्टाचार वाढल्याने नैतिक धाक संपला आहे. अधिकाऱ्यांची शाळा भेटींची संख्या खूप कमी झाली आहे. त्यातून वाचन-लेखन न येणाऱ्यांची संख्या वाढली आहे. पर्यवेक्षण यंत्रणा प्रभावी काम करत नाही. त्यामुळे पूर्ण संख्येने अधिकारी नेमून प्रभावी शाळांभेटी झाल्या तरच पटसंख्या वाढेल. शिक्षकांना जबाबदार धरलं तरी, दुसरीकडे सरकार या गोष्टी करत नाही, याचे काय करायचे? सरकारवर काय कारवाई करायची?

यानिमित्ताने कमी पटाच्या शाळांबाबतही स्पष्टणणे निर्णय घेण्याची गरज आहे. सिंधुदुर्ग आणि इतर बहुतेक जिल्ह्यांत १० पेक्षा कमी विद्यार्थी असलेल्या शाळाही शाळा आहेत. अशा शाळा एकत्र करून समूह निवासी शाळा करणे हाच मार्ग आहे. त्यामुळे नंदुरबार जिल्ह्यात जसा त्याच बरे करून या शाळेतील विद्यार्थी निवासी स्वल्करपात एकत्र आणण्याची गरज आहे. तरच कमी पटाच्या शाळांचा प्रश्न सुटेल. त्याचबरोबर कमी अंतरात गरज नसताना ज्या शाळा सुरू केल्या गेल्या, त्या अंतर तपासून बंद केल्या तर पटसंख्या पुरेशी उपलब्ध होईल. सरकार उदासीन आहे. धोरणे चुकीची आहेत. याकिरद्ध संघर्ष करू या आणि ते करताना शिक्षक म्हणून दत्तात्रय वारे यांच्यासारखे शिक्षक अन्याय होऊनही तीन वर्षांत पटसंख्या तीनची अ १२० करत असतील तर तो आदर्श घेऊन पटसंख्या वाढवू या. उत्कृष्ट जिल्हा परिषद शाळांकडे मोठ्या संख्येने विद्यार्थी इंग्रजी शाळेकडून प्रवेश घेतात. त्यामुळे पटसंख्या वाढायला धोरणबद्दल आणि गुणवत्ता हेच उत्तर आहे.

मराठी आणि इंग्लिश माध्यमांच्या शाळांत पहिलीपासून तिसरी भाषा (म्हणजेच हिंदी) शिकविण्याच्या धोरणाबाबत चर्चेअंती निर्णय घेण्याची मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस यांची भूमिका स्वागतार्ह म्हणता येईल. पहिलीपासून त्रिभाषा सूत्र राबविण्यामागून सरकार एक पाऊल मागे हटण्याचे यातून दिसते. मात्र, तसे ठोसपणे म्हणता येणार नाही; कारण गेल्या वर्षभरपासून धोरणात्मक स्तरावर असलेल्या या मुद्द्यावरून विरोधानंतरही सरकार पूर्णपणे मागे हटलेले नाही. पहिलीपासून हिंदी शिकविण्याच्या धोरणाला राज्यातून सर्व स्तरांतून कडाडून विरोध झाला. हा विरोध केवळ हिंदीच्या द्वेषातून किंवा मराठी भाषेची अस्मिता धारदार करण्यातून झाला नव्हता; तर शिक्षणशास्त्राच्या लहान बाल्यात मुले अनेक भाषा शिकतात हे खरे असले, तरी औपचारिक पद्धतीने त्यांच्यावर तीन भाषा शिकण्याचे ओझे लादणे शिक्षणशास्त्राला धरून नाही. मात्र, यानंतरही सरकार त्रिभाषा सूत्रावर ठाम राहिले. तिसरी भाषा म्हणून हिंदीच का, हा प्रश्न उपस्थित झाल्यानंतर अन्य भाषांचा पर्याय देण्याचे आश्वासन खुद्द मुख्यमंत्र्यांनी दिले. त्याची अंमलबजावणी झाली; परंतु अन्य भाषा निवडण्यासाठी वीस विद्यार्थी एकत्र असण्याची अट घातली गेली. अनेक ठिकाणी हे शक्य नसल्याने एक प्रकारे हिंदीची सक्ती कायम ठेवली गेली. त्याला पुन्हा एकदा जोरदार विरोध होऊ लागल्यावर सुरुवातीला हिंदी लादली नसल्याचे स्पष्टीकरण दिले गेले. हा मुद्दा ताणला जात असल्याचा आर्पोराही केला गेला. मात्र, विरोधाला धार चढताना दिसल्यावर सोमवारी अखेर बैठक घेतली गेली आणि चर्चेअंती निर्णय घेण्याचे मुख्यमंत्र्यांनी जाहीर केले. अशा महत्त्वाच्या विषयावर चर्चा होणे केव्हाही स्वागतार्ह हा प्रश्न आहे. पहिलीपासून त्रिभाषा राबविण्याच्या धोरणाला अनुकूल असणाऱ्यांनाच चर्चेला बोलाविल्यास वेगळा निर्णय होण्याची शक्यता कमी होते. फार तर हिंदीला पर्यायी भाषेसाठी विद्यार्थ्यांच्या संख्येची अट शिथिल होऊ शकते. मात्र, यामुळे पहिलीपासून त्रिभाषा सूत्र कायम राहील. या धोरणाचा खऱ्या अर्थाने फेरविचार करायचा असेल, तर सर्व संबंधित घटकांच्या प्रतिनिधींशी म्हणजेच भाषाअभ्यासक, शिक्षणशास्त्राचे अभ्यासक, बालमानसशास्त्रज्ञ, पालकांचे प्रतिनिधी आदी सर्वांशी चर्चा व्हायला हवी. त्याचबरोबर गजलेचे आहे काय, यावरही विचार व्हायला हवा. राज्यात मराठी आणि इंग्लिश ही माध्यमे सोडून अन्य माध्यमांतील म्हणजे उर्दू, हिंदी,

कन्नड, गुजराती आदी माध्यमांतील विद्यार्थ्यांना पहिलीपासून त्यांच्या माध्यमाची भाषा, इंग्लिश आणि मराठी या तीन भाषा शिकायला मिळतात हे खरे. मात्र, मराठी आणि इंग्लिश माध्यमांच्या विद्यार्थ्यांच्या तुलनेत या विद्यार्थ्यांची संख्या कमी आहे. नव्वद टक्के विद्यार्थी या दोन माध्यमांमधील आहेत. त्यामुळे अन्य माध्यमांच्या विद्यार्थ्यांचे श्रेयांक (क्रेडिट पॉइंट्स) वाढतील आणि मराठी व इंग्लिश माध्यमांची मुले श्रेयांकाच्या बाबतीत मागे पडतील. हा प्रश्न उपस्थित झाल्याला फार अर्थ नाही. प्राथमिक स्तरावर औपचारिक शिक्षण महत्त्वपूर्ण ठरते. त्यामधील उपक्रमांचे श्रेयांकात रूपांतर करण्याची व्यवस्था करता येऊ शकते. नवीन शैक्षणिक धोरणात (एनईपी) त्रिभाषा सूत्राचा उल्लेख असला, तरी ते माध्यमिक स्तरापासून राबविण्याची शिफारस आहे; शिवाय त्यात हिंदीचा उल्लेखही नाही. ‘एनईपी’ची राज्यात अंमलबजावणी करताना त्यात बदल अपेक्षित असले, तरी त्रिभाषा सूत्राच्या बाबतीत बदल न करणेच योग्य ठरेल. मराठी आणि इंग्लिश माध्यमांच्या शाळांत पहिली ते पाचवी या इयत्तांत फक्त मराठी आणि इंग्लिश याच दोन भाषा शिकवाव्यात. सहावीनंतर तिसरी भाषा कोणती घ्यायची याचे स्वातंत्र्य विद्यार्थ्यांना दिले जावे. हिंदीच्या सक्तीला राज्यात होत असलेला विरोध सत्ताधाऱ्यांनी समजून घ्यायला हवा. मराठीला अभिजात दर्जा वगैरे मिळाला असला, तरी केवळ मुंबईतच नव्हे, तर राज्यातील अन्य शहरांही हिंदीचे वर्चस्व वाढले आहे. ती सार्वजनिक ठिकाणी संभाषणाची औपचारिक भाषा बनली आहे. हिंदी चित्रपटांपासून क्रिकेटच्या समालोचनांपर्यंत विविध माध्यमांतून हिंदी सर्वसामान्यांच्या कानावर आदळत असतेच. त्या तुलनेत मराठीचा प्रसार नाही. मराठी अद्याप पूर्णपणे ज्ञानभाषा बनलेली नाही; आणि बाजारपेठेची भाषाही नाही. या पार्श्वभूमीवर हिंदीचा वाढता प्रचार मराठी भाषाकांसाठी चिंताजनक ठरू शकतो. हिंदीला महाराष्ट्राने कधीच विरोध केलेला नाही. मात्र, तिच्यासाठी त्यापाघड्या मराठीच्या मुळावर येण्याची भीती आहे. पहिलीपासून हिंदीचे धोरण म्हणजे पायघड्या रंद करण्याचा प्रकार. हिंदीबाबत भारतीय जनता पक्षाचे धोरण काहीही असले, तरी महाराष्ट्रात ती मराठीला डोईजड होणार नाही, हे पाहावे लागेल. पहिलीपासून असलेले त्रिभाषा सूत्र रद्द करणे ही त्याची सुरुवात असेल.

विक्रोळी उड्डाणपुलावर दुभाजक जीपीएस यंत्रणेचा अभाव... प्रवाशांमध्ये अपघाताची भीती

■ **मुंबई(बातमी/लेख प्रीती दीपक नाईक) :**

येथील लालबहादूर शास्त्री मार्गापासून पूर्व द्रुतगती मार्गाला जोडणारा अत्यंत महत्त्वाचा ६१५ मीटरचा पूल मुंबई महानगरपालिकेने पाच वर्षांचा कालावधी घेऊन पूर्ण केला. यासाठी पालिकेने तब्बल १०४ कोटी रुपये खर्च करून १४ जून रोजी हा पूल वाहतुकीसाठी खुला केला. परंतु, उभारलेल्या या पुलावर दुभाजक बांधणे, जीपीएस यंत्रणा बसवणे तसेच हा पूल एक मार्गी आहे की दोन मार्गी याची माहिती पालिकेने स्पष्ट न दिल्याने प्रवाशांमध्ये संभ्रम निर्माण झाला आहे. तसेच, कनमवारनगरकडे टागेरनगरकडे जाताना वाहनचालक पुलावरूनच 'यु टर्न' घेऊन शॉर्टकटचा मार्ग अवलंबत असल्याने या ठिकाणी अपघाताचा धोका वाढला आहे.

विक्रोळी रेल्वे स्थानकाजवळ फाटक असल्याने ते ओलांडून अनेक जण पूर्व-पश्चिम असा प्रवास करत होते. वाहनचालकही याच मार्गाला पसंती देत होते. फाटक ओलांडताना पादचारी, वाहनचालकांचे अनेक अपघात झाल्याने उड्डाणपूल उभारण्याची

दरम्यान, पावसाळ्याच्या कालावधीमध्ये लालबहादूर शास्त्री मार्गावर बऱ्याच वेळा वाहतूककोंडी होते. नागरिकांना गैरसोयीचा सामना करावा लागतो. ही बाब विचारात घेता कोणत्याही अधिकृत समारंभाची वाट न पाहता हा पूल नागरिकांसाठी खुला करण्याच्या निर्णय राज्य सरकारच्या वतीने जाहीर करण्यात आला. त्यानुसार पालिकेने १४ जूनपासून हा पूल वाहतुकीसाठी खुला केला. परंतु, वाहतूक यंत्रणेत महत्त्वाचे असलेले दुभाजक, जीपीएस यंत्रणा बसवण्यास पालिकेला विसर पडला आहे. तसेच दिशादर्शक फलकावर हा रस्ता एकमार्गी की दोनमार्गी आहे हा संभ्रम प्रवाशांमध्ये निर्माण झाला आहे.

मागणी स्थानिकांमधून होऊ लागली. त्यानुसार एप्रिल २०१८ मध्ये मुंबई महापालिकेने या कामाचे कार्यदिशे काढले. त्यानुसार मे २०१८ मध्ये पुलाच्या कामाला सुरुवात झाली. मात्र, जलद बांधकामासाठी पुलाच्या आराखड्यात अनेक बदल करण्यात आले. आयएस मानांकनाच्या नवीन प्रणालीमुळे आराखड्यात बदल करतानाच त्याच्या मंजूरी प्रक्रियेसही विलंब

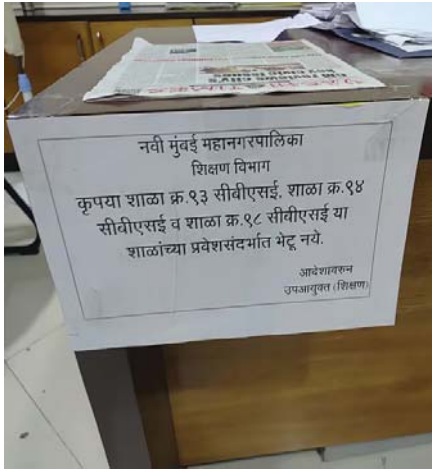
झाला आणि पुलाची रखडपट्टी सुरू झाली. साधारण २०२० च्या सुरुवातीला पुन्हा महत्त्वाच्या कामांना सुरुवात झाली. दरम्यान, कोरोना काळात कामाची गती मंदावली. मात्र गेल्या वर्ष-दीड वर्षांच्या कालावधीत पालिकेने कामांना वेग देत ही कामे विहित वेळेत पूर्ण केली. पूल बांधण्यासाठी एकूण १०४. ७७ कोटी रुपये खर्च करण्यात आला आहे.

सीबीएसई शाळा प्रवेशासंदर्भात भेटू नका शिक्षण उपायुक्तांच्या फलकामुळे पालक संभ्रमात

■ **नवी मुंबई :**

नवी मुंबई महानगरपालिकेच्या शिक्षण विभागाने सुरू केलेल्या सीबीएसई शाळांतील प्रवेश प्रक्रियेवरून पालकांमध्ये तीव्र नाराजीचा सूर उमटत आहे. पात्र असूनही आपल्या पाल्यांना प्रवेश न मिळाल्याच्या शेकडो तक्रारी पालकांनी केल्या आहेत. या तक्रारीचे निवारण किंवा समाधान शिक्षण उपायुक्त करू शकतात, मात्र या त्यांच्याच दलालांवर सीबीएसई शाळा प्रवेशा संदर्भात भेटू नये, अशी सूचना लावल्याने पालकांमध्ये संभ्रम पसरला असून आता दाद कोणाकडे मागावी? असा प्रश्न देखील पालकांनी उपस्थित केला आहे.

विशेष म्हणजे, या तक्रारीचे निवारण किंवा मार्गदर्शन करण्यासाठी पालकांनी शिक्षण उपायुक्तांना भेटण्याचा प्रयत्न केला असता, त्यांच्या दालनाबाहेर शाळा क्रमांक

९३ सीबीएसई, ९४ सीबीएसई आणि ९८ सीबीएसई या शाळांच्या प्रवेशा संदर्भात भेटू नये, असा फलक लावण्यात आला आहे. या फलकामुळे पालक संभ्रमात असून आता आपली दाद नेमकी कुणाकडे मागायची असा प्रश्न उपस्थित झाला आहे.

नवी

मुंबई

“पात्र असूनही जर प्रवेश नाकारला जात असेल आणि आलेल्या अडचणी कुठेच सोडवल्या जात नसतील, तर पालकांनी उपायुक्तांकडे दाद मागणे स्वाभाविक आहे. मात्र सध्या शिक्षणाधिकारी पद रिक्त आहे आणि उपायुक्तांनी भेटू नये असा फलक लावल्याने पालकांची अडचण अधिकच वाढली आहे. हा फलक अत्यंत गैर आणि जबाबदारीपासून दूर जाण्याचा प्रकार आहे.”

— **समीर बागवान, उपशहर प्रमुख शिवसेना**

“सीबीएसई प्रवेश प्रक्रिया पूर्ण आणि पारदर्शक झाली आहे. ज्यांच्या पाल्यांचा नंबर लागलेला नाही ते पालक अनेकदा भेटीसाठी येतात. त्यांचे प्रश्न अनेकदा शुल्लक असतात आणि ते खालील पातळीवरच सोडवता येतात. त्यामुळे इतर महत्त्वाच्या प्रकल्पांमधील वेळेचा अपव्यय टाळण्यासाठी हा फलक लावण्यात आला आहे.”

— **संघरत्ना खिलारे, उपायुक्त शिक्षण विभाग**

महानगरपालिकेच्या शाळांची पटसंख्या दरवर्षी वाढत असून, त्या इतर महापालिकांच्या तुलनेत उल्लेखनीय कामगिरी करत आहेत. त्यामुळे मनपाने सुरू केलेल्या सीबीएसई शाळा नागरिकांसाठी आकर्षण ठरत आहेत. मात्र या शाळा खासगी संस्थांकडे दिल्यानंतर प्रवेश प्रक्रियेत पारदर्शकतेचा अभाव

जाणवू लागला आहे. प्रवेश प्रक्रियेच्या संदर्भात सर्वात मोठी अडचण म्हणजे शाळेच्या १ किलोमीटर परिघातील विद्यार्थ्यांनाही प्रवेश नाकारण्यात येत असल्याच्या तक्रारी. याबाबत माजी नगरसेवकांनी लेखी तक्रार करून, परिघातील विद्यार्थ्यांची संख्या जास्त असल्यास

तुकड्यांमध्ये वाढ करण्यात यावी अशी मागणी केली आहे. कोपरखेरणेतील शाळा क्रमांक ९४ ही अत्यंत सुसज्ज असून, ती खासगी शाळांनाही लाजवेल अशी आहे. मात्र अशा शाळेत अनेक पात्र विद्यार्थी प्रवेशापासून वंचित राहत असतील तर इमारतीच्या सुसज्जतेचा काय उपयोग, असा सवाल माजी नगरसेवक रवींद्र म्हात्रे यांनी उपस्थित केला आहे.

एकूणच, सीबीएसई प्रवेश प्रक्रियेत पारदर्शकता आणि उत्तरदायित्वाच्या मुद्यावर सध्या वादंग उडला असून, पालक, माजी नगरसेवक आणि स्थानिक कार्यकर्ते या सर्वांमध्ये यावर ठोस उत्तर मिळावे अशी अपेक्षा आहे. शिक्षण हा मूलभूत हक्क असून, त्या हक्कापासून वंचित ठरणाऱ्यांसाठी प्रशासनाने अधिक खुली व संवादात्मक भूमिका घ्यावी, अशी जोरदार मागणी आता होत आहे.

‘डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर थॉट्स’ पदविका अभ्यासक्रमाचा समावेश नवी मुंबई महापालिका आणि मुंबई विद्यापीठामध्ये सामंजस्य करार

■ **नवी मुंबई :** सामाजिक न्याय दिनाच्या पूर्वसंध्येला नवी मुंबई महानगरपालिका आणि मुंबई विद्यापीठ यांच्यात ‘डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर थॉट्स’ या विषयावर पदव्युत्तर पदवीनंतरचा एक वर्षा कालावधीचा पदविका अभ्यासक्रम सुरू करण्यासाठी सामंजस्य करार करण्यात आला आहे.

नवी मुंबई महानगरपालिकेचे भारतर्भ डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर स्मारक हे तेथे सातत्याने होणाऱ्या विविध उपक्रमांमुळे ‘ज्ञानस्मारक’ म्हणून नावाजले जात आहे. या स्मारकासुन बाबासाहेबांच्या ग्रंथवाचनाप्रमाणेच युवा अभ्यासकही तयार व्हावेत, या भूमिकेतून नवी मुंबई महापालिका आयुक्त डॉ.

स्मारकाच्या नावलौकिकात अधिकच भर
विद्यापीठाचे निबंधक डॉ. प्रकाश कारंडे यांनी नवी मुंबई महानगरपालिकेसोबत झालेला हा सामंजस्य करार विद्यापीठाच्या कामकाजातील सर्वात कमी वेळेत झालेला करार असल्याचे आमजुन सांगितले. मुंबई विद्यापीठाच्या माध्यमातून नवी मुंबई महानगरपालिकेच्या ऐरोली सेक्टर १५ येथील भारतर्भ डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर स्मारकात डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर थॉट्स हा विषयावर पदव्युत्तर पदवीनंतरचा एक वर्षाची पदविका अभ्यासक्रम १ जुलैपासून सुरू होत असून यामुळे स्मारकाच्या नावलौकिकात अधिकच भर पडली आहे.

कैलास शिंदे यांच्या संकल्पनेतून ‘डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर थॉट्स’ या विषयावर पदव्युत्तर

पदवी नंतरचा एक वर्षाचा पदविका अभ्यासक्रम सुरू करण्याबाबतचा सामंजस्य

महानगरपालिकेच्या वतीने आयुक्त डॉ. कैलास शिंदे तसेच मुंबई विद्यापीठाचे कुलगुरू डॉ. रवींद्र कुलकर्णी यांनी या सामंजस्य करारावर स्वाक्षरी केली.

याप्रसंगी महानगरपालिकेचे अतिरिक्त आयुक्त सुनील पवार, शहर अभियंता शिरीष आर-दवाड, भारतर्भ डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर स्मारकाच्या विभागप्रमुख उपायुक्त संघरत्न ा खिल्लारे, स्मारकाच्या सल्लागार संध्या अंबादे, मुंबई विद्यापीठाचे उपकुलपती प्राचार्य डॉ. अजय भाभरे, निबंधक डॉ. प्रकाश कारंडे, डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर आंतरराष्ट्रीय संशोधन केंद्र मुंबई विद्यापीठाच्या विभागप्रमुख डॉ. मनीषा करणे आणि इतर मान्यवर उपस्थित होते.

वसई रेल्वे स्थानक परिसरातील वेश्या व्यवसाय महिलांसाठी त्रासदायक

हॅलोजन आणि सीसीटीव्ही कॅमेरे लावणार

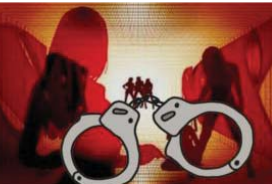
बस आगार परिसरात असलेल्या वेश्यावर मुंबई पोलीस अंकेट तसेच भारतीय न्याय सिंहतेच्या विविध कलमाअंतर्गत कारवाई करण्यात येत असते अशी माहिती माणिकपूर पोलीस ठाण्याचे वरिष्ठ पोलीस निरीक्षक हिरालाल जाधव यांनी दिली. येथे आम्ही मत्स्य वाढविणार आहोत. तसेच प्रकाशासाठी हॅलोजन लावून सीसीटीव्ही कॅमेरे बसविणार आहोत. त्यामुळे वेश्यांना येथे राहता येणार नाही, असे जाधव यांनी सांगितले.

आहे. स्थानकाच्या पश्चिमेला एसटी महामंडळाचे आगार आहे. येथून दररोज हजारो प्रवासी रेल्वे स्थानकात ये-जा करत असतात. याच रेल्वे स्थानक आणि आगार परिसरात वेश्या उभ्या असतात. संध्याकाळपासून रात्री उशीरापर्यंत या वेश्या ग्राहकांच्या शोधात असतात. अश्लिल हावभाव करत

त्या ग्राहकांना आकर्षित करत असतात. त्यामुळे त्यांच्यासाठी येणारे ग्राहक, त्यांचे दलाल, नशेबाज आणि छंदीफंदी लोकांचा राबता असतो. त्याचा त्रास स्थानकात येणाऱ्या सर्वसामान्य महिलांना होत असतो. वेश्यांकडे आलेले ग्राहक अन्य महिलांकडे वाईट नजरेने बघत असतात. या

लोकांमुळे छेडछाडीच्या घटना देखील घडत असतात. महिलांना येथून जाणे असुरक्षित वाटत असते.

दुसरीकडे त्यांच्यामुळे स्थानक परिसरातील पान टर्प्या आणि मद्याची विक्री करणारी दुकाने देखील उशिरापर्यंत सुरू असतात. वेश्या आणि मद्याची

ग्राहक यांचा त्रास सर्वसामान्य महिलांना दररोज सहन करावा लागतो. या वेश्यांची संख्या दिवसेंदिवस वाढत आहे. पूर्वी केवळ बस आगार आणि रेल्वे स्थानक परिसरात असलेल्या या वेश्या आता मुख्य रस्त्यावर तसेच आकाशमार्गिका (स्कायवॉक) पर्यंत येऊ लागल्या आहेत.

हजारो दहा ते साडे दहा वाजेपर्यंत बसेससाठी प्रवासी इथे उभे असतात. पण, त्या प्रवाशांना न जुमानता या वेश्या इथे उभ्या राहतात. बस स्टॉप आणि स्कायवॉक आता जणू त्यांचे अड्डेच बनत चालेले आहेत, असे नेहा म्हात्रे या महिला प्रवाशाने सांगितले. संध्याकाळपासून रात्रीपर्यंत या महिला इथेच उभ्या असतात. त्यांच्यामुळे इथून रोज प्रवास करताना खूप असुरक्षित वाटते. पोलिसांनी यात लक्ष घालून कारवाई केली पाहिजे, अशी मागणी प्रवाशी महिलांनी केली आहे.

रुमाल काढण्यासाठी गेलेला युवक चारशे फुट दरीत कोसळला

■ **विरार :**

आंबोली येथे वर्षा पर्यटनासाठी आलेला कोल्हापूर येथील युवक ४०० फुट खोल दरीत कोसळला. संबंधित तरुण हा कोल्हापूर येथील जिल्हा परिषदेचा कर्मचारी असून राजेंद्र बाळसो सनगर (वय ४५, रा. चिंचे कॉलनी) असे त्याचे नाव आहे. राजेंद्र हे आपल्या १४ मित्रांसोबत आंबोली कावळेसाद येथे वर्षा पर्यटनाचा आनंद लुटण्यासाठी आले होते. दरम्यान ही घटना घडल्यानंतर त्या ठिकाणी आंबोली पोलिसांनी धाव घेतली. मात्र दाट धुके असल्यामुळे मदतकार्यात अडचणी आल्या तसेच काळोख पडल्यामुळे ही मोहीम थांबविण्याचा निर्णय घेण्यात आला. उद्या सकाळी रेस्क्यू पथकाच्या मदतीने पुन्हा एकदा राजेंद्र सनगर यांचा शोध घेण्यात येणार आहे, असे पोलिसांकडून सांगण्यात आले.

याबाबत अधिक माहिती अशी की, कोल्हापुर येथील सनगर ह्या जिल्हा परिषदेत कनिष्ठ सहाय्यक म्हणून कार्यरत आहेत. शुक्रवारी (२७ जून) ते आपल्या मित्रांसोबत पर्यटनाचा आनंद लुटण्यासाठी कावळेसाद येथे आले होते. सायंकाळी ५.३० वाजण्याच्या सुमारास राजेंद्र सनगर हे दरीतून उलट्या बाजूने येणाऱ्या पाण्यात रुमाल

उडविण्याचा आनंद घेत होते. मात्र त्याचवेळी त्यांचा रुमाल दरीच्या तोंडावर पडला. त्यामुळे रुमाल आणण्यासाठी राजेंद्र सनगर गेले. मात्र संबंधित जागा निमरडी असल्यामुळे ते थेट दरीत कोसळले. हा प्रकार इतका भयानक होता की, कोणाच्या काहीच लक्षात आले नाही.

राजेंद्र सनगर दरीत कोसळल्याचे लक्षात येताच यांच्या मित्रांनी आरडाओरड केला आणि घडलेली घटना त्या ठिकाणी असलेल्या स्टॉल चालकांना सांगितली. त्यानंतर स्टॉल चालकांनी याबाबतची माहिती गेळे सरपंच सागर ढोकरे यांना दिली. त्यानुसार ढोकरे यांनी पोलिसांना पाचारण केले. पोलिसांनी तत्काळ घटनास्थळी धाव घेतली आणि ग्रामस्थांच्या मदतीने शोधकार्यास सुरुवात केली. मात्र दरीत दाट धुके असल्यामुळे मोहीम अर्ध्यावरच थांबवावी लागली. उद्या सकाळी ही मोहीम पुन्हा सुरू करण्यात येणार असल्याची माहिती देण्यात आली.

■ **डहाणू :**

पुण्यातील सिंहगड किल्ल्याच्या पायथ्याच्या दाट लोकवस्तीच्या खानापूर येथे सराईत गुंडांनी हातात दोन गावठी पिस्तूल आणि कोयते घेऊन हैदोस घातला. रिक्षा, कार, टेम्पो, मोटरसायकल आदी १४- १५ वाहनांची तोडफोड केली. प्रसाद महादेव जावळकर याच्या घरात शिरून आणि जावळकर आणि प्रसाद यांच्या डोक्यावर पिस्तूल धरले आणि त्यांना ठार मारण्याची धमकी दिली तसेच घरातील टीव्ही आणि इतर मालमत्तेचे नुकसान केले. हा प्रकार काल मंगळवारी (२४) रोजी रात्री साडे नऊ आणि बुधवारी (२५) पहाटे दीड वाजण्याच्या सुमारास घडला.

या घटनेने खानापूर गावांसह सिंहगड पानशेत भागात दहशतीचे वातावरण निर्माण झाले आहे. तक्रारीनंतर हवेली पोलिसांनी प्रणव उर्फ चिक्का रणधीर, तन्मय उर्फ पिनूड्या तानाजी धीवार,

आई-मुलाच्या डोक्यावर धरले पिस्तूल, पुण्यात सराईत गुंडांचा पुन्हा हैदोस

अथर्व उर्फ झिंग्या दिलीप गायकवाड, आयुष उर्फ लाल्या प्रविण सोनवणे, आदित्य पोपट जाधव (सर्व राहणार खानापूर, ता. हवेली) यांच्यासह १५ जणांविरुधात भाद्वि १०९, ३३३ आदी कलमाखाली सशस्त्र प्राणघातक हल्ला, बेकायदा जमाव जमवून मालमत्तेचे नुकसान, दहशत माजवणे असा गुन्हा दाखल केला आहे.

या बाबत हवेली पोलीसांनी सांगितले की, खानापूर गावातील दिलशान अली यांच्या सलून दुकानाच प्रसाद जावळकर

यांना

पोलिसांकडून शोध मोहीम

वरिष्ठ पोलीस निरीक्षक सचिन वांगडे म्हणाले, किरकोळ कारणावरून सराईत गुंडांनी घरावर तसेच गावातील वाहनांवर हल्ला करून तोडफोड केली. तसेच गावठी पिस्तूल, कोयते अशी प्राणघातक शस्त्रे घेऊन हैदोस घातला या प्रकरणी हल्लेखोरांचा शोध सुरू आहे. या प्रकरणी हवेली पोलीस ठाण्याचे वरिष्ठ पोलीस निरीक्षक सचिन वांगडे यांच्या देखरेखीखाली पोलीस उपनिरीक्षक शितल टेंबे, पोलीस अंमलदार संतोष तोडकर, संतोष भापकर यांचे पथक तपास करत आहेत.

माझा मित्र विकास सोपान जावळकर याला तुज्या सोबत यायचे नसताना त्याला तू जबरदस्ती करतो असा जाब हल्लेखोर प्रणव रणधीर याला जाब विचारला. त्यावेळी मानव पोपट जाधव याने विकास जावळकर याला जिवे मारण्याची धमकी दिली. नंतर प्रसाद हा पोलिस ठाण्यात फिर्याद देण्यासाठी गेल्याने चिडून जाऊन प्रणव रणवीर आणि त्याच्या साथीदारांनी नंतर दमदाटी दिली. त्यावेळी प्रणव रणधीर

याने तन्मय धिवार याच्या कमरेचे गावठी पिस्तूल हातात घेतले आणि गोळी मारून जिवे ठार मारण्याचा प्रयत्न केला. त्यावेळी प्रसंगधावतेने प्रसाद जावळकर हा तिथून पळून गेला. नंतर त्याने हवेली पोलीस ठाण्यात प्रणव रणधीर त्याच्या साथीदारांविरुधात फिर्याद दाखल केली. प्रसाद हा पोलिस ठाण्यात फिर्याद देण्यासाठी गेल्याने चिडून जाऊन प्रणव रणवीर आणि त्याच्या साथीदारांनी नंतर आज पहाटे दीड वाजण्याच्या सुमारास

हे दैनिक मालक, मुद्रक, प्रकाशक व संपादक - डॉ. श्री. दिपक मोरेश्वर नाईक यांनी सोमाणी प्रिंटिंग प्रेस, कार्यालय - गाला नं. ४, एन. के. इंडस्ट्रीयल इस्टेट, प्रवासी इंडस्ट्रीयल इस्टेटच्या बाजुला, गेट नं. २, गोरेगाव (पूर्व) मुंबई ४०००६३ (महाराष्ट्र), येथे छापून रुम नं. १०३, कुणाल कुटीर बी बिल्डींग, नवघर रोड, हनुमान मदिराजवळ, भाईंदर (पूर्व), जि. ठाणे ४०११०५ (महाराष्ट्र) येथे प्रसिद्ध केले. संपादक - डॉ. श्री. दिपक मोरेश्वर नाईक, पीआरबी कायद्यानुसार संपादकीय जबाबदारी यांची राहिल, सर्व वाद आणि दावे ठाणे न्यायालयीन कक्षच्या आधील राहतील. (या वर्तमानपत्रात प्रसिद्ध होणाऱ्या बातम्या / लेख / जाहिराती यांची जबाबदारी संबंधीत वार्ताहर, लेखक, आणि जाहिरात प्रतिनिधी यांच्यावर राहिल.) भ्रमणध्वनी - ७४००००१४७४. Email : marathiekikaran2021@gmail.com

Printed , Published and Owned by **Dr. Mr. Deepak Moreshwar Naik**. Printed at **SOMANI PRINTING PRESS, OFFICE - Gala No. 4, Near N.K. Industrial Estate, Near Pravasi IndustrialEstate, Gate No.2, Goregaon (E), Mumbai 400 063, Maharashtra, Published at Room No. 103, Kunal Kutir, B Building , Navghar Road, Near Hanuman Mandir, Bhayander (East) Dist - Thane, PinCode 401 105, Maharashtra. Editor : Dr. Mr. Deepak Moreshwar Naik, Mo.7400001474, Email Id : marathiekikaran2021@gmail.com**